

karnevāls

(scenārijs sirreālai izrādei)*

darbojas:

karnevāla tēli, starp tiem
Aklais Leijerkastnieks
Klibā Kamieļmāte
Bundzinieks

(Karnevāla vide, nepārtraukta kustība, dejas, rituāli.

*Teksti var skanēt ierakstā, naturāli vai ar efektiem, vai arī tos var teikt jebkura
darbojošās persona vai pūlī nemanāms teicējs.*

*Teksts ir arī karnevāla darbība, improvizētā saskaņā, sava veida džezs starp
kustību un tekstu.*

Notikumi ar tekstu var arī nesakrist, tā ir spēles dalībnieku darīšana.)

- Metiet rubli! Metiet rubli!
- Karnevāls iet pilnā sparā. Viens ģimīšs smeļ tātēc, ka smeļ, cits – tātēc, ka nesmeļ!
- Ū-ū, kāds purns! Viņš ir stulbs, viņš neko nesaprot!
- Pa purnu, pa purnu!
- Ai, ai, cik jautri! Pa purnu!
- Karnevāls, karnevāls! Kam nav vietas uz ielas, tas kāpj kokos. Lapas krīt, laikam rudens. No jumta noveļas ķermenis! Bravo!
- Līst acu lietus, pilsētas ziemeļrietumu daļā līst zilo acu lietus, bet dienvidaustrumu daļā – mērens, brīžiem stiprs brūno acu putenis.
- Vulkāns ir izvirtulis. Virst laukā.
- Iela vārās. Burbulis lec un trāpa skatloga skaistulei, tā izliekas neko nemanām.
- *Rock, Rock, Rock* – karnevāls!
- Kanāla vidū dzied Gulbis: “Piedod, piedod, varbūt es tevi nesapratu... bet kā es lai zinu... Piedod!”
- Mani nogāž pie strūklakas, švīkst spārni, pūlis lido pāri un met raķetes.
- Klibā Kamieļmāte jautā:
- Vai jums negribas siltu sardeli?
- Pakaries savā sardelē – kliez pūlis.

---

* ar pārstrādātu finālu un dažiem nebūtiskiem labojumiem pārējā tekstā 2003. gada janvārī, daži tēli un teksti no “karnevāla” citēti vēlāk uzrakstītā lugā “X minūtes pirms katastrofas”

- Bet vispirms...
- Piedod...
- Jā iet, jā iet, jāiet... projām...
- cik ilgi var iet?
- Pienāk Aklais Leijerkastnieks. Pienāk un pazūd.
- Skrējēji tūlīt gāzīsies. Ritms! Ritms! Ritms!
- Ritms: zils prožektors.
- Ritms: dzeltens prožektors.
- Ritms: sarkans ar melnu.
- Ohhh, spguļbumba, bumbspogulis, bum-bum-griežas-bum!
- Kurš kuram iespēra? Nāc laukā!
- Izbeidziet, jūs lūdzu, izbeidziet!
- Aizvāc savu māti!
- Lauzta roka, deguns putās, acs zaļa un spīd. Brīnišķīgs feiss.
- Rādi nu šu'! Rādi nu šu', rādi-rādi-rallallā!
- Veči baigā anekdote – šī plika un šis...
- Ko šis? ko katrs šis, hu-hu-hū!
- Es arī.
- Un visi kopā: ɣari-ɣari-šmok! ɣari-ɣari-šmok! Tu saproti, nāvīgi truli, bet kolosāli, vienkārši ģeniāli. Nē, es vairs nevaru, es pārsmiešos!
- Es arī vairs nevaru, jūs gribat, lai... ui, cik forši! Dod iekšā!
- Dod iekšā!
- Karnevāls dod pa bundžām, Bundzinieks stāv viens pats. Deg jumti un kūst asfalts.
- Aiz loga kāds raud.
- Ielaužos: “Šodien ir karnevāls, dzirdiet, karnevāls!...”
- Viņa raud.
- Viņa izvelk striķi uz žāvē mutautiņus. Salido Centra Pārstāvji un stāda savus protokolus.
- Asaras: nulle, komats, nulle, nulle, nulle, seši litri.
- Mutautiņi: slapji, četri, komats, pieci.
- Puls: deviņdesmit deviņi sitieni minūtē.
- Nevainība: pazaudēta, viens gab.
- Seduksena tabletes: izlietotas vienlaicīgi visas uzreiz, trīs gab.
- Parakstieties šeit.
- “Tiek meklēts bīstams noziedznieks (mans bīstamais, mans)! Ārējās pazīmes: nepazīstams, skaists un ļoti, ļoti mīļš. Foto nav.”
- Bundzinieks tas nav. Viņš mēģina pieteikties. Grib būt tā cilvēka vietā.
- Likums ir citāds.

- Bundzinieks saka, ka palīdzēs, ka atradīs to cilvēku, ka viss būs labi, bet viņam netic.
- Viņš dejo, viņam saka – nē.
- Viņš iet projām, viss cauri, iet projām, viņš dzer. Bet, lūdzu.
- Bet tramvajs iebraucis sevī pats līdz jumtam, netiek vairs ārā. Drāžas divi vīri ar laužņiem, ņem, veči, no vien' gal'! Padod! Ko āksties!
- Tev saka, no šīs puses! Kretīns! Kur tu atkal lien? Nē, jūs paskatieties uz šo cilvēku!... Paej taču tu nost.
- Aklais Leijerkastnieks nāk šurp, kopš bērniņas pārliecināts, ka ir redzīgs, lasa grāmatas, glezno un spēlē – re, elektroniskā leijerkaste brauc līdz uz gaisa spilvena, kā Japānā, plastmasas papagailis knābj divreiz pa labi, pusotru reizi pa kreisi, kāpēc tā, nav noskaidrots.
- Hipotēze zinātņu augstceltnes piecpadsmitajā stāvā: iespējams, ka dziesmu skaņu frekvence salāgojoties ar papagaiļa knābja radītās gaisa virbrācības frekvenci, rada gaisa blīvumu, kas nobremzē knābienu pēdējā pusknābiņa fāzē.
- vai tu esi intelekta
gana brāli sasmēlies?
vai tu vari ar-krauliņu
vai-griguli cīkstēties?*
- Knāb iekšā! leijerkaste knābj. Bez kāda seksa. “Paldies, Dievam, Dieva nav!”
- Man saka blakus: “Beidzot kaut kas tīrs...”
- Pa to laiku viens pazīstams cilvēks palīdzēja mani iznīcināt. Mēs divatā sagādājām man indes.
- Kaut kas neizdevās kā vajag...
- Mana pazīstamā, labdien, es pielūdzu tevi kā Dievu, es elpoju tavā tuvumā svētumu kā mostoties miglainā rītā, es būtu kritis ceļos. “Nu, nu, draiskuli...”
- Saka Aklais Leijerkastnieks: es visu redzu!
- Bundzinieks noliek tukšo pudeli pie pulksteņa. Drīz zvanīs pusnakti. Tad zvanīs rītausmu. Tad klusums...
- Nav smuki, nav smuki! Ei, klausās visbaigāko anekdoti – šis... un šī... io-io-
io- huā-huā- huā-huā- huā-huā-hāāāāāāāā... io, nevaru... io-io-io- huā-huā-
huā-huā- huā-huā-hāāāāāāāā... izbeidziet tās...
- Ak, Dievs.
- Ja es būtu nokritis ceļos, pazīstamais cilvēks, mans pazīstamais cilvēks teiktu:
“Neticu. Neticu, ka esi nokritis ceļos. Tu neesi tas.”

---

* Krauliņš, Grigulis -- tā laika literatūras teorētiķis un literāts, sociālistiskā reālisma autoritātes. Mūsdienās varētu piesaukt citas, līdzvērtīgas ietekmes personas.

- Un spēks? Ei, kur ir mans spēks? Šurp, nesiet to šurp, vai tas ir īsts vecuma tizlums? Es taču saku – iznīcināšu! Es cīnīšos, jā! Es saku: atdod!
- Iznīcināšu!
- Es to nepieļaušu, dodiet man bruņas, dodiet man zobenu, dodiet man zirgu, dodiet man āvu, dodiet man lilijas ziedu, dodiet man pāris giljotīnas! Jūs dzirdējāt, pilsoni? Dodiet tūlīt uz vietas savu zobenu!
- Kas nav?
- Pa purnu! pa purnu! Un visi, visi kopā: ķari-ļari-šmok!
- Piedod man, mans svētais cilvēk!... Ak, tas neesat jūs? Nu, tad ejiet pie velna, idiots!
- Karnevāls piķē un zēvelē, jupīteru šurp, jupīteru turp, pāris jupīterus uz turieni, kur saturns kājām iet! Kur asistents? Kur ir tas pārgērbtais cilvēks?
- Vai neredzējāt vienu, kurš pārgērbies par Cilvēku?
- Jūs no šīs pilsētas?
- Neiedomājāmi. Ne. iedo. mājami.
- Karnevāls, karnevāls, pilsētā vesela kaudze cilvēku, tie kuriem veicas, dod pa augšu, tie, kuriem neveicas...
- Pa apakšu!
- Kaudze čum. Tie, kas apakšā lien uz augšu, tie, kas augšā – ķeri, ļeri, šmok!
- O, kaifs! Saulīte rotājas, peld sārti mākonīši, tīrais televizors debesīs, uz vis-tā-mazākā mākonīša dzīvo dieviņš un par grēkiem met kaudzē zibeņus – kur lien!
- Nu, vecis, met iekšā!
- Kam trāpa, kam netrāpa, kas nosvilst, kas ietērpjas regālijās! Pilsoņi – cilvēks, tas nav elektrības nevadītājs, cilvēks vada, dieviņš vada vēl vairāk. Dieviņš nav vis izolators!
- Dvēsele sēž izolatorā.
- Bet miesai ar to dvēseli, ziniet, tas akurāt ir tā, kā tai pilsētai ar tiem visiem cilvēkiem, *jej bogu!* Nē, ja netici – apskaties pats, palūr' iekšā miesā: kaudžu kaudzes, dvēsele uz dvēseles, melnās apakšā, baltās virsū. Un nervi vara zibeņus. Biju sīks, piespēru anatomijas grāmatu, apskatīties, kā tas tur sastāv ar to cilvēku – mīļā pasaulīt! – tā arī ir: plikajam cilvēkam visi tie zibeņi virsū...
- Sazīmēti.
- Nuka, sazīmēti – no galvas līdz... paga, te kaut kas nav tā kā vajag... nav svarīgi... līdz papēžiem.
- Zibeņi ir zili, bet kāds ir dieviņš, to neviens nezina. Dieviņš pats arī nezina.
- A nāfig mums jāzina?

- Karnevāls iet rotaļu: “es tāds maziņš ģēnijiņš”! Visi sasēžas pa pāriem – kā klasē. Jūs, onkulīt, ar radikulītu, ja var palūgt neizvairīties... nekas, nekas, nolieciet savu radikulītu uz kumodes, lai stāv kājās, neviens neņems...
- Visi labi pilsoņi, vai nē, draugi?
- Dzirdējāt, onkulīt?... Nekas, draugi, biedri, brāļi, neņemsim pierēs un vispār nepievērsīsim uzmanību, lai viņš iet ratā, katram sava vājība, bet kas liecas, tam radikulīts! Tātad, sasēžas, sasēžas kā auditorijā uz lekciju, sasēžas pa pāriem un “uz trīs-četri” rāda viens otram mēli, kurš tālāk izbāzīs.
- Vinnē tas, kurš izkar kuņģi laukā!
- Iks, kaks, sākam! Stop, stop – ar rokām nedrīkst palīdzēt, bet vemt drīkst.
- Skatieties, skatieties, lūk, arī uzvarētājs!
- Aplaudēsīm šim biedram, padosim viņam spaini, lai divpadsmitpirkstu zarnu nav jānēsā rokās!
- No šīs dienas uzvarētāju visos pilsētas morgos apkalpos par baltu velti! Baltu, es teicu. Velti. Un pārējie “uz trīs, četri”...
- Urrrrrrrrrrrrrrrrrrāāāāāāāā!
- Starp citu, tiešām esot eksperimentāli noskaidrots, ka Dieva nav nemaz. No kā tad nāk tie zibeņi?...
- Redziet, bērni, mani jaukie buculīši, kā jūs to tā nesaprotat: zibeņi nāk no tā, ka viens mākonis ir “plus-mākonis”, pozitīvais mākonis, triecienniēks, uz ambrazūras lēcējs mākonis, labais mākonītis, pūkainītis, teicamnieks, progresīvais, bet otrs...
- Tieši otrādi, bērni – “mīnuss-mākonis”, negatīvais, pē-mākonis, sirreālists, sliktais mākoņcūka, reakcionārs maķ-tvaju-mākonis, negantnieks...
- Bet Dieva, kā noprotat, čuššš... nav...
- Laižamies, veči, nu ir ziepes! Kur, kas, kāpēc?
- Ei, tu!
- Tu dzirdi, bundziniek, slimā žurkā, ko nebungā?
- Mēs tev te “sabīd’ *money*”, mēs tev “*goč-pendel*”, a tu tik blenz!
- Mēs arī *sex-sex* māķ’ pa visiem un pa vienam!
- Aplūr’, kas par doršām, *fide fidissimo*! Uztaisīs visu, ko pasūtīs’! Tās švakakās metīs dropi, tās jiftīgākās metīs bikses nost! Bet šiten tā – visgonorejākā – tā ar visiem salaiž, ņem pa piecpadsmit uz strīpas!
- Tā atkal – *fuflo* – ar visiem salaiž, nevienam nedod, a mute kā collštoks, kā pasaka, tā piemērī.
- Aha, pie sienas tādu, izķidāt, kā kazragu!
- Tu dzirdi, bundziniek? ko ņuņņā, puņķojies? Acis kā apbižotam sunim...
- Nu, ko buņģierīt, ko tev tā asarīte tek? Nāc pie manis zem deķa.
- Ei, pataustīsim, vai nav riktīgi apslapinājies?
- Eu, veči – nav!

- Ko, nav nemaz?
- Nav slapjuma.
- Aklais Leijerkastnieks kāpj pa ugunsdzēsēju trepēm uz jumta un klieudz, cik spēka:
- Nav Dieva! Nav Dieva! Nā-ā-ā-v Di-ē-ē-ē-va!
- Vispār, es jau neko nesaku, ja nav, tad nevajag, bračka, sāksim ar to, ka metīsim rubli, pēc tam no autobusa ārā! Atiet! Atiet autobuss! Atiet!
- Un visi kā viens un reizē: ķeri-ļeri-šmok!
- Jūs tur pa labi, trešais no kreisās... nē, jūs nē... jūs jau nu pavisam nē!... jūs, jūs – blakus tam pilsonim, kurš laiž slienu... nu ja, nu ja, tieši jūs, vui, cik neapķērīgs biedrs, jūs – metiet rubli!... tas ir, kā nav?...
- Uz kāda pamata nav? prasa Pārstāvji no Centra, no Paša Centra.
- Tad, lūdzu, nodzeniet matus un uzkrāsojiet sev cepurīti uz plika paura... jā, jā, lūk, tā... Jā, gandrīz jau, gandrīz, vēl drusku zemāk uz pierītes, lai grumbas neredz... Pilsoņi! Skatieties!
- Kāds inteliģents biedrs galvassegā!
- Ņemsim no viņa piemēru. Lūdzu, lūdzu, visi kopā ņenam!
- Ar sajūsmu ņenam. Arrrrr sajūsmu, es teicu!
- Aizlieku krampi durvīm priekšā, tupu un filozofēju: Nav!
- Krampis ar nav tas... Vo, bija krampis! Sasplāvu kāpostos, izēdu, vēl paprasīju!
- Pateicu: negribu mīlēt un nemīlēšu, tas ir, vispār nekad! Sēžu, nemīlu, kārtībnieks...
- Kāds parausta durvis. Pastāv. Pamīdās. Pastāv. Nosēcās. Nožagojās. Netiek iekšā. Krampis stāv kā pieminekļis.
- Es vēl pavelku kloķi, lai noskrien ūdens, lai katram tādām idiotam ir skaidrs, ka nav te ko stāvēt, mīdīties, sēkt un žagoties.
- Lai saprot, ka šis mūsu krampis ir labākais krampis kopš 1913. gada!
- Un filozofēju tālāk...
- No šīs dienas es aizmirsīšu savu pazīstamo cilvēku. Var jau visu, bet cilvēks paliek cilvēks... bet no šīs dienas – pietiek, basta!
- Atvainojiet, kur ir protokolists? Kāpēc nav? Kur aizgājis? Ko ēd?... Nē, nē, nē, nekā nezinu, visiem ir sievas un bērni, visiem tantes mirst ar infarktu, visiem tēvoči solidaritātes un brālīgās palīdzības ietvaros Āfrikā, visiem... Es atvainojos, ko jūs teicāt?...
- Piedodiet, atvainojiet, neņemiet ļaunā, tas jau nu ziniet ir... amorāls dzīvesveids...
- Karnevāls.. kas tas tāds?... ak, protams, karnevāls... labi, labi, varu pierakstīt pats, nekāda protokolista nevajag, es tikai gribēju, kā labāk, bet ja nav, tad

- nav, tad nevajag, tad iztiksim... pateicos... vēlreiz pateicos, jums absolūta taisnība!...
- Visabsolūtākā no absolūtākajām!
  - Tā, kur es paliku?... Jā... Rakstu: “Pār... stā... ju... mī... lēt... pil... nī... gi... komats un ga... lī... gi... datums, paraksts. Pēdiņas augšā.”
  - No šīs dienas man pazīstamais cilvēks vairs nebūs mana nelaime, bet no svešas nelaimes nebaidos, ja kāds svešs man mēģinās ko padarīt, uzrakstīšu žēlabu, iešu pie prokurora, lai iedod tam maitam gadus, tā gan.
  - Svešais, ej labāk prom.... svešais.
  - Pagaidi, bundziniek, veco zēn, ko tu... vecais, neāksties... Gribi, atnesīšu minerālo? Vai uzēst kaut ko? Negribi? Karnevāls vēl tikai pusē...
  - Mēs vēl visu paspēsim. Rauj velns!
  - Velns lai rauj, parauj velns, rauj ar saknēm laukā, velns, rauj, laid vējā, rauj, met ārā, rauj, gāz kaudzē, rauj par spīti, rauj aiz labsirdības – rauj, velns, vecīt...
  - Velns ar visu karnevālu...
  - Ha, smieklī nāk!
  - O, beidzot! Nu arī šefs klāt.
  - Mierīgi kā lidotājs.
  - Kur tu iebāzi to mēslu? Velc to mēslu ārā, citādi būs bā-āigie sūdi... Un es ceru, ka... ej, kārties!...
  - Iešu, bet kur papīri?
  - Šohers, veči! Kur papīri?
  - Vienos papīros rakstīts, ka es esmu laiks, mēreni talantīgs, iespējams asprātīgs, saprāta robežās – ekstravagants, īsāk sakot: ierindas dievs; citos papīros stāv melns uz balta: taisni otrādi... riebjas lasīt!... Ar zibeni starp acīm!
  - Dieva, kā jau minēts, vispār nav. Ir tā: tu zini viņu, viņš zina viņu, viņš viņu – “jā”, viņa viņu – “nē”. Ui, šausmīgi! Taisni žēl paliek, viņš tāds labs cilvēks, progresīvs cilvēks, kaut arī cūka...
  - Ko jūs, biedri milici, viņi jau tādi ir... viņi ir viņi, bet mēs esam mēs. Tie ir mani cilvēki, es esmu viņiem – un neko nevar saprast. Paldies, ka jūs sapratāt! Karnevāls var turpināties... Būšu turpmāk labs, vairs tā nedarīšu! Visu to labāko!
  - Bundzinieks iet un aizķeras aiz galda, rosols uz galvas, paslīd un guļ... Baigais lupata!
  - Ko tāds var apliecināt, ko aizstāvēt?
  - Par morāli, par morāli iet runa!
  - Kamēr runāsim, aiznesiet viņu. Aiznesiet viņu kaut kur prom. Aiznesiet uz gultu. Piemēram.

- Noraudājies, novārtījies, apdauzījies.
- Stiepiet viņu ātrāk prom, es to nevaru skatīties. Pretīgi... Es tiešām nesaprotu!... Ja viņš pats sevi redzētu tādā lopa izskatā!
- Lūdzu. Noorganizēsim. Tā... kas te ir?... Fu-fu-fu!... Kāpēc mikrofons nestrādā?... Fu-fu-fūūū!... trīs, četri, četri, trīs, viens, divi, divi, vienpadsmit!... Ir! Mersī! Kārtībā, jā!... Lūdzu fotogrāfu atnākt pie trešās kolonas Baltās zāles Valša nodaļā! Atkārtoju, gribam fotogrāfu ar visu kasti... he-he-he... mazs, nekaitīgs jociņš... Lūdzam, biedru fotogrāfu!
- Vai tiešām nav fotogrāfa?
- Atnāk Aklais Leijerkastnieks un spēlē par mīlestību.
- Apskatiet rūpīgāk to leijerkasti! Vai atļauja ir? Jūs ar mani runājat?... kas attiecas uz mani, tad man viss ir – es sēžu uz sārtā mākonīša.
- Atļauju, atļaujiet! Kur zīmogs? Dodiet zīmogu, lai var iespiest. Ar iespiedumu cilvēks, kļūst par īstu cilvēku. Uz pozitīvām dvēselēm ir iespiedums, uzspiedums un spieduma spiedums, tāpēc tās ķeri-ļeri-šmok – kaudzei pa virsu, bet uz negatīvajām, uz negatīvajām gan nav – nava vis – tā viņām arī vajag.
- Ienāk negatīvais – bērni, bērni – skatieties! Re, negatīvais! Fui, kāds cilvēks karnevālā, pē...
- Viņam prasa: “Uzrādiat dvēseli!” Kur štempele? Kur uzspiedums? Ak, nav? Piedodiet, tad banketā neielaižam!
- Bet banketā ir labi. Tur mīlē.
- Milicis stāv un uzmana, ko kurš dod – pa žokli vai labu padomu! Galvenais ir strādāt radoši. Negatīvos mums nevajag. Ja kādu noķer, tūlīt atmasko!
- Karnevālā neliels fušieris. Nav vairs ko darīt.
- Pat fotogrāfijas vairs nevienu neinteresē... tādas bālas, tādas kā novadējušās, vārdu sakot, nekādas mākslas...
- Raķetes izšautas, guļ tikai apdegušas kartona tūtiņas...
- Otrās leijerkastes nav? Varētu to sabradāt – šitā! šitā! šitā! ar palēcienu, ar abām kājām!... Nav jau... Nav nekā...
- Vispār nevienam vairs nav, ko darīt, pat bungas neviens nesit, tikai guļ nepieklājīgā pozā...
- Vai varbūt: dziedāsim to riņķa dziesmu, riņķa dziesmu, riņķa dziesmu? Mīlais bundz'niek, dzied' vien' dziesmiņ', dzied' vien' dziesmiņ', dzied' vien' dziesmiņ'...
- Čššš... labāk, lai guļ...
- Rīt atkal darbs... ka tik paspētu uz autobusu...
- Nu tad ejam mājās. Karnevāls beidzies! Neviens neiebilst. Visi iet. Iet. Iet. Iet, kur tad tā lai iet?... Bet iet...

- Aklais Leijerkastnieks stāv, nejūt neko, leijerkaste salauzta, bet apkārt visi tikai iet un iet, un iet...
- Bundzinieks guļ, neko nejūt...
- Pa to laiku visi iet.
- Kāpj pāri. Es atvainojos, laikam uzkāpu. Un arī jūs uzkāpāt.
- Vējš norimst. Dievam nav vairs sava sārtā mākonīša, zibeņi arī izbeigušies, lai arī ir izbeigušies – velns tos rāvis. Velns saka: Ja kas, neko es neesmu rāvis, esmu slims ar gripu, guļu gultā, temperatūra 38 un 6, tas nav nekāds joks – ragi var nokrist... aste svīda visu nakti...
- Kaimiņš sēž izolatorā viens pats, vientuļš, krampējas ciet un vaļā, lampa šūpojas uz ielas stūra, ēnas lēkā – ciet un vaļā... Mēness pazudis, var teikt – mēneša nav nemaz.
- Turies, kaimiņ, pie krampja, tev tomēr ir krampis... ēēē... ko tur daudz noturēsies, nenoturēsies...
- Bēres trešdien.
- Gulbis zilā dīķītī, kā div's zaļ's zāļu pudeles uz tepiķa karājās pie sienas. Sēdi, pazīstamais cilvēks, rij savu seduksenu, laiks iet garām, kāpj pāri, atvainojos, atkal uzkāpu virsū...
- Es nevaru. es nevaru vairs bez tevis. Šī nakts ir tikai nakts. Ne skaņas. Kam bija jāaiziet, tie aizgāja mājās, rīt esot darbs un tā tālāk... un ēnas... Es bez tevis nespēju... nespēju... nespēju... nespēju...
- Tas griežas uz riņķi.
- Nespēju.
- Smiekli apklusuši. Bundzinieks aizmidzis, norausta roku miegā, bēg, aizstāvas pret nakts rēgiem... Viņš nespēj... Visi aiziet. Neviens nespēj. Klibā Kamieļmāte naktī vāra sardeles. Laika jau nav. Jāsavāra veselai dejojāju armijai. Un tad vēl neņems, teiks, sinepju nav...
- Cilvēk, esi cilvēks... Nepārdozē. Noglabā savas tabletes.
- Labi, centīšos.
- Aklais Leijerkastnieks aiziet lejup gar upi pilsētā, vilnis iet līdzī, mēneša nav, mēness līdzī neiet, leijerkaste klusē...
- Karnevāls atkal rīt. Pēc tam parīt. Tā tālāk un...
- Un pilsētā – spokains klusums, jo visi ir izmiruši, vai it-kā-izmiruši.

Beigas